

Krátká dušičková zamyšlení

- Být s Bohem znamená být svatý - šťastný, blažený.

Pravému štěstí ale brání sobectví. Sobectvím se totiž člověk zakuklí (uzavře) sám do sebe, do svého malého, dusného prostoru, kde se mu všechno za chvíli znechutí a to vede k nesmyslné prázdnotě, osamocenosti, temnotě.

V očištění se člověk osvobozuje ze své uzavřenosti do sebe, která mu brání plně se otevřít dialogu lásky s Bohem.

Očištec je příležitostí k tomu, aby se člověk, zakuklený do sebe, rozvinul a mohl se stát svobodný a volný jako motýl.

- uzavření se do své sebestřednosti, sobectví, do sebe - nemožnost být zahrnut, obdarován Boží láskou, nemožnost žít ve společenství lásky.

Kdyby měl někdo v takovémto stavu vejít do společenství s Bohem, do nebe, nemohl by to plně prožívat, proto je očištec místem zranění a otevírání se

- člověk se musí otevřít Boží lásce, zanechat za sebou uzavřenost

- nechat se milovat, dovolit, abych byl milován

- prostor, kde člověk, který zemřel ve spojení s Bohem, poznává nicotnost svých snah být šťastný, "svatý" jen z vlastních sil a na vlastní pěst. Zde má příležitost se od takovýchto pout osvobodit a plně se otevřít milujícímu Bohu...

Co je očištec? - Mnoho nejasností. - Připravít se a dorůst ve své lásce.

2. Mak.12 - Jeden židovský vojevůdce dal obětovat část válečné kořisti v jeruzalémském chrámě, aby padlým vojákům byly odpuštěny jejich hříchy. - Očištění hříchů a vin může člověk dojít i po smrti. "On však byl přesvědčen, že těm, kdo zemřeli ve zbožnosti, je připravena nejkrásnější odměna. To je vznešená zbožná myšlenka - proto dal přinést smířčí oběti za mrtvé, aby jim byly odpuštěny hříchy." (2. Mak. 12,45)

"Kdo by řekl slovo proti Duchu svatému, tomu nebude odpuštěno ani na tomto světě, ani na onom." (Mt 12,32) Existuje tedy nějaké odpuštění na "onom světě".

Očištec - uvědomění si zla, které člověk způsobil hříchem, i touha po oddání se lásce a Bohu. "V ohni to vyjde najevo....Když někomu jeho dílo shoří, sám se zachrání." (1. Kor. 3,13-15)

Sebeláska postavená na opozici vůči Bohu nás ovšem přivádí tam, kde panuje oddělení od Boha. O tomto místě hovoří Ježíš jako o pekle.

/"Svědkové Jehovovi nebo Bible?"/, str.40/

Sdílení milostí ve společenství svatých

Aniž bychom to věděli, často nějaké skryté duši vděčíme za milosti a světla, která dostáváme, protože Bůh chce, aby si svatí sdíleli modlitbou navzájem milost, aby se pak v nebi milovali velkou láskou, ještě mnohem větší než je v rodině. Kolikrát jsem myslela na to, že za všechny milosti, které jsem dostala, mohu vděčit nějaké duši, která mi je vyprosila na Bohu a kterou poznám až v nebi. ...Docela malá jiskra bude moci dát vzniknout v celé Církvi velkým světům, jako jsou učitelé a mučedníci, kteří budou bezpochyby vysoko nad ní v nebi.

V nebi se nesetkáme s lhostejnými pohledy, protože všichni vyvolení poznají, že si navzájem vděčí za milosti, které jim zasloužili korunu.

/Terezie z Lisieux, Vstupuji do života, str.69n/

Jít ve stopách Ježíšových, to je naším povoláním. Je to jediná cesta, která vede skrze smrt k životu.

/Kardinál J. Meisner/